

Scris de octavian.hoandra pe 11 Mai 2012, 14:28

Mai suntem atenti la semnele vietii noastre?

“Munca unui om se poate plati. Caracterul, cultura lui, nicicand”. Asa spune Eminescu. Am descoperit fraza aparent din intamplare: o fraza, aparuta sub ochii mei fara nici un “sens”.

Ca si cum asta n-ar fi avut, sau nu avea, cel putin la prima vedere, legatura cu nimic. Dar cum toate lucrurile care "ni se intampla", credem noi, au, totusi, un sens, si aceasta fraza avea sa se aseze in conexiune cu gandurile mele mai vechi sau mai noi. Uneori nu vedem. Nu vedem o fraza, nu vedem o intamplare sau alta pe langa care trecem impasibili. Nici macar nu le contabilizam, ca mai tarziu sa verificam daca acea intamplare, acel film vazut, acea melodie care rasuna din spatele perdelei unui geam deschis, o fraza, o fotografie care ne cade "intamplator" sub ochi nu sunt, de fapt, niste adevarate raspunsuri la probleme la care avem nevoie de rezolvare, care sa vina dintr-o anumita parte a creierului si sufletelor noastre. "Micile intamplari" pe langa care trecem si nu le luam in seama, cred cu tarie asta, sunt semne care ne sunt date si care ne atrag atentia spre un anumit sens al propriei noastre problematice existentiale. Numai ca grabiti si atoatestiutori, suficienti si in sfarsit plini de noi, refuzam sa interpretam, asa cum cred ca sa cuvina, aceste semne. Nu intelegem semnele, fiindca avem certitudini. Am pierdut bunul obicei de a ne indoi. L-am uitat, in Lumea aceasta in care apesi un buton si stii ce anume o sa se intample pe ecranul computerului, pe insusi Descartes, cu "dubito ergo..." al lui.

Pentru noi, totul e lumina. Drumurile sunt clare. Stim cu precizie ce avem de facut. Care ne sunt drumurile cele mai bune, alegerile si viitorul. Nici un dubiu. Si atunci, nu ne ramane decat sa stim si la fel de bine ce nu trebuie sa facem. Nu mai avem nevoie de "semne", trecem cu usurinta peste ele si peste gandurile pe care aceste semne venite din neant anume pentru noi ni le isca in spatele ochilor. Vom fi, deci, soriti sa ni le amintim, candva, cu siguranta. De obicei, doar atunci cand acele semne nu mai pot fi decat amintiri... N-o sa va spun la ce m-am gandit eu, personal, si ce parte anume din istoria nerezolvata a propriei mele existente, a rezonat, e drept, cu ceva intarziere, la citirea frazei pomenite in deschiderea textului pe care Dumneavoastra ati avut amabilitatea sa-l cititi. Ma voi rezuma doar, fara a avea pretentia sa cred ca (va) dau sfaturi, sa (va) propun (o propunere se poate refuza fara probleme!) sa aruncati o privire in jurul Dumneavoastra. Cu siguranta ca viata a facut in asa fel, incat in diversele perioade ale existentei noastre sa fim inconjurati de un set de oameni. Stiu ca nu suna bine "un set" de oameni, insa majoritatea acestora nu sunt decat treceri fulgurante in excursul nostru uman, intr-o lume de singuratati, care se cer, cumva, populate, "reparate", chiar daca asta se petrece doar pe o unitate, mai lunga sau mai scurta, de timp... Avem nevoie de oameni in jurul nostru, cat mai multi si cat mai veseli, ca sa putem evada din "seria", - cum se numeste aceasta stare in muzica. Imi

place sa constat ca si in muzica, in componistica simfonica a marilor maestri, "seria" este acel "centru" care nu trebuie si nu a fost vreodata eludat.

Incercati sa scotociti inlauntrul Dumneavoastra, atunci, in cele zece-cincisprezece minute de dinainte de a adormi, dupa "urmele" acestor oameni cu care, mai mult sau mai putin, va petreceti, poate, cei mai frumoși ani. Incercati un raspuns, propriul raspuns sincer la intrebarea: oare ce o sa ramana din tot acest timp petrecut cu acesti oameni? Cu unii vorbim, intampator, la o cafea, cu altii ne intalnim des, la munca, la scoala, cu altii iesim si ne distram, etc., cu unii impartim un apartament, pe altii ni-i apropiem mult mai mult decat am fi crezut si decat ar fi meritat; cati dintre acestia s-au ridicat la nivelul acestei comuniuni? Cati au stiut ce anume oferi tu acestor apropieri, omului din spatele ei? Au meritat ei aceasta sensibila impartire in aschii, - mai mici sau mai mari-, a propriului nostru suflet? Am fost noi mai fericiți impartindu-ne cu ei sufletul? Vor trece anii, poate cei mai frumoși ani, si "restul" care va ramane, scrumul ca al unei tigari consumate pe marginea scrumierei, va trebui, cumva, sa fie povestit, chiar in acele zece minute dinaintea somnului, catre singurul ascultator, care asteapta aceasta marturisire: propriului suflet. Va trebui sa poti sa-ti "povestesti" fara a te menaja, despre toate aceste secunde ale vietii tale, ca si cand asta ar fi (si chiar, in unele cazuri a fost!) chiar adevarata ta viata.

Or, asta depinde de calitatea celor pe care i-ai luat atata timp, in cei mai frumoși ani, in tine, cu tine, ziua sau noaptea, in parc, la cafea, la chefuri unde cu totii radeau, ca si cand si ar fi trait ultima zi pe pamant, in patul tau, in viata ta. Orice din ceea ce face un om se poate plati. Dar Eminescu spune ca doar cultura si caracterul unui om sunt excluse de la plata. Asa e. Dar exista, totusi, o plata: plata norocului de a avea langa noi astfel de oameni e, cred, chiar masura in care noi insine (ne) putem darui. E singurul "pret" pe care fiinta umana il poate plati, pentru a putea trai - exista in acea unica "liniste" care arunca lumina asupra sufletelor, si asa chinuite. Insa o plata, cu care nu ne vom impaca, dar pe care intotdeauna o achitam, dand, poate, si ceva peste, ca un bacsis amar, e, mai ales, aceea prin care am constatat ca am pierdut prezenta unor oameni de acest fel.

PS: Abia acum mi-am amintit de nuvela "Cititor in pietre", a lui Mircea Eliade, in care vorbea chiar despre acele "semne", care ne sunt date tocmai ca sa ne ajute sa ne alegem bine directia. O recomand tuturor, cu precizarea ca Mircea Eliade insusi credea in "puterea" acestor "semne". Si inca ceva: inainte cu cateva zile ca moartea lui sa se produca, din motive care nu se cunosc, biblioteca din biroul sau de la Universitatea din Chicago a fost cuprinsa de flacari.

Sursa: Ziua de Vest

ADRESA: <http://crct.ro/nhqk>